

РЕШЕНИЕ

№ 2242

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 20.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1387** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчноосигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на „Хуфу“ ЕООД, представлявано от управителя К. С. А., чрез адв. И. А. М., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. В, срещу Решение № ПИ – 25 от 30.01.2024 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане с изх. № С240022 – 137 – 0000200/12. 01. 2024 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

С Разпореждане с изх. № С240022 – 137 – 0000200/12. 01. 2024 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е отказано прекратяване поради изтекла погасителна давност събирането на посочените в разпореждането вземания по ИД № 22150023389/2015 г.

С жалбата се иска отмяна на решението и на потвърденото с него разпореждане. Правят се възражения, че всички задължения на дружеството за 2013 г. са погасени поради изтекла абсолютна давност по чл. 171, ал.2 от ДОПК, независимо приетото удължаване по § 29, т. 2 т ЗМДВИП във вр. с § 52 от ПЗР на ЗМДВИП и §13 ПЗР на ЗИД към Закона за здравето. Претендира разности по списък.

Ответникът, директорът на ТД на НАП – С., чрез упълномощения му процесуален представител юрисконсулт Й. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана и потвърждаване на решението като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като съобрази изложените в жалбата основания, доводите на

страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

Административното производство е започнало по подадена молба/възражение изх. № С240022 – 000 – 00111003/11. 01. 2024 г. от „Хуфу“ЕООД с искане за погасяване на публични вземания поради изтекла давност по ИД №22150023389/2015 г. по описа на ТД на НАП – С..

С Разпореждане изх. № С240022 – 137 – 0000200/12. 01. 2024 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е отказано прекратяване на събирането на вземанията по изпълнителното дело поради изтекла погасителна давност. Изложени са мотиви, че давността е спряна с налагане на обезпечителни мерки върху имуществото на длъжника, като с Постановление № 4423 от 14.04.2014г. е наложена възбрана върху недвижим имот и заповест за спиране на банкови сметки на „Хуфу“ ЕООД като това действие е спряло текущата погасителна давност, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Към 12. 01. 2023 г., датата на издаване на разпореждането, липсват публични задължения, чието принудително събиране да бъде прекратено поради изтекла абсолютна погасителна давност, тъй като срокът по чл. 171, ал.2 от ДОПК спира да тече на 24. 03. 2020 г., като неизтеклата до момента давност продължава да тече от 21. 05. 2020 г., предвид §13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето.

Разпореждането е обжалвано с жалба до директора на ТД на НАП – С.. В жалбата е посочено, че е настъпила абсолютна давност за задълженията за 2013г.

При оспорването по административен ред е издадено процесното Решение № ПИ – 25/30. 01. 2024 г. на директора на ТД на НАП – С., с което жалбата срещу Разпореждане изх. № С240022 – 137 – 0000200/12. 01. 2024 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е оставена без уважение. Изложени са мотиви, че 5 – годишната давност по чл. 171, ал.1 от ДОПК не е изтекла, защото е спряна с налагането на обезпечителни мерки с Постановление № 4423/14. 04. 2014г. В този случай е приложим 10– годишният срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, който започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Задълженията по ИД №22150023389/2015 г. са разгледани в т. 1 – т. 10 от решението като за всяко едно от тях е посочена календарната година, в която е следвало задължението да бъде декларирано и платено. Посочено е, че за периода на извънредното положение давността е удължена с 59 дни, съгласно § 29, т.1 и т. 2 от ПЗР към Закона за мерките и действията по време на извънредното положение и §13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето. По тези съображения е прието, че абсолютната давност не е изтекла за задълженията за 2013 г. към датата на постановяване на решението на директора на ТД на НАП – С. на 30. 01. 2024г.

Подадена е до съда жалба срещу така постановеното решение от административното обжалване, която е предмет на настоящото производство.

В хода на съдебното производство са приети доказателства по делото, че в резултат на изтичане на абсолютната погасителна давност са предприети действия от публичния изпълнител по чл. 173 от ДОПК и вземанията, които са погасени по давност са отписани с Разпореждане изх № С – 240022 – 035 – 0084406/14. 03. 2024г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Останали са единствено задълженията по т. 4 и т. 8 от Решение ПИ – 25 от 30. 01. 2024 г., а именно задълженията по Декларация образец 6, ведно с лихвите /ЗО, ДОО, УПФ, Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях отношения и Професионален пенсионен фонд, с №220021400420457/24. 01. 2014г., отнасящи се за м. 12. 2013 г.,

подадена през 2014 г., следваща да се плати през 2014 г. и задълженията по Декларация по ЗКПО, ведно с лихвите № 2202И0045364 от 28.03.2014 г., отнасяща се за 2013 г., подадена през 2014 г. и следваща да се плати през 2014 г. Предвид горното е направено искане за прекратяване на производството поради липса на правен интерес в частта на погасените по давност вземания, а по отношение на посочените такива по т. 4 и т. 8 от Решение ПИ – 25/30. 01. 2024 г. жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че жалбата е подадена в срока по чл. 268 от ДОПК от длъжника по изпълнителното дело, за когото е налице частично правен интерес от обжалването, поради което намира жалбата за допустима само в частта на отказа за погасяване по давност на задълженията по т. 4 и т. 8 от Решение ПИ – 25/30. 01. 2024 г. на директора на ТД на НАП – С., а именно задълженията по Декларация образец б, ведно с лихвите /ЗО, ДОО, УПФ, Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях отношения и Професионален пенсионен фонд, с №220021400420457/24. 01. 2014г., отнасящи се за м. 12. 2013 г., подадена през 2014 г., следваща да се плати през 2014 г. и задълженията по Декларация по ЗКПО, ведно с лихвите № 2202И0045364 от 28.03.2014 г., отнасяща се за 2013 г., подадена през 2014 г. и следваща да се плати през 2014 г.

Основателно е възражението за липса на правен интерес за обжалване на решението на директора на ТД на НАП – С. в останалата част, доколкото след изтичане на абсолютната погасителна давност за задълженията, дължими за 2013 г. на 28. 02. 2024 г., публичният изпълнител ги е погасил по давност и отписал с Разпореждане изх № С – 240022 – 035 – 0084406/14. 03. 2024г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. В тази част жалбата следва да бъде оставена без разглеждане, а съдебното производство – прекратено, на основание чл. 159, т. 4 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата в останалата част е неоснователна.

Спор по фактите, засягащ размера и основанията на публичните вземания, за които е поискано да бъдат приети за погасени по давност, няма.

Спорът е правен и се отнася до това дали са погасени по давност задълженията по Декларация образец б, ведно с лихвите /ЗО, ДОО, УПФ, Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях отношения и Професионален пенсионен фонд, с №220021400420457/24. 01. 2014г., отнасящи се за м. 12. 2013 г., и задълженията по Декларация по ЗКПО, ведно с лихвите № 2202И0045364 от 28.03.2014 г., отнасяща се за 2013 г.

Двете декларации са подадени през 2014 г. Вземанията са присъединени за събиране по ИД №22150023389/2015 г. на ТД на НАП – С.. Обезпечени са с Постановление № 4423/14. 04. 2014г., Постановление №[ЕИК]/000016/11. 01. 2016 г., Постановление № С160022 – 022- 0007599/18. 05. 2016 г., Постановление № С180022 – 022 – 0055640/08. 08. 2018 г. за налагане на възбрана върху недвижим имот, заповор на банкови сметки, заповор на ценни книжа в Централния депозитар, притежавани от „Хуфу“ ЕООД като тези действия са спрели текущата погасителна давност, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е посочен по кратък срок. Ал.2 на същата разпоредба казва че с изтичането

на 10 - годишен давностен срок, считано от 01.01 на годината през която е трябвало да се плати публичното задължение се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

В конкретния случай задълженията, за които жалбоподателят оспорва пред съда, че неправилно е отказано, че са погасени по давност са задължения по подадени от него Декларация образец б, ведно с лихвите /ЗО, ДОО, УПФ, Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях отношения и Професионален пенсионен фонд, с №220021400420457/24. 01. 2014г., отнасящи се за м. 12. 2013 г., подадена през 2014 г., следваща да се плати през 2014 г. и задълженията по Декларация по ЗКПО, ведно с лихвите № 2202И0045364 от 28.03.2014 г., отнасяща се за 2013 г., подадена през 2014 г. и следваща да се плати през 2014 г. Лихвата следва режима на главницата.

Погасителната давност за тези задължения започва да тече от 01. 01. 2015 г. Давността е спряна с Постановление № 4423/14. 04. 2014г., Постановление №233892015/000016/11. 01. 2016 г., Постановление № С160022 – 022- 0007599/18. 05. 2016 г., Постановление № С180022 – 022 – 0055640/08. 08. 2018 г. , поради което 5-годишната давност не е изтекла.

По правилото на чл.171, ал. 2 от ДОПК с изтичането на 10 - годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността. Същата за задълженията по посочените декларации започва да тече от 01. 01. 2015 г. и към настоящия момент не е изтекла.

Жалбата в тази част е неоснователна и следва да се отхвърли. В останалата част, в която задълженията са погасени по давност с Разпореждане изх № С – 240022 – 035 – 0084406/14. 03. 2024г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. жалбата е недопустима поради липса на правен интерес.

При този изход на делото, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева, съобразно отхвърлената част от жалбата.

Воден от горните съображения и на основание чл. 268 ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 43 състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба на „Хуфу“ ЕООД, представлявано от управителя К. С. А., чрез адв. И. А. М., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. В, срещу Решение № ПИ–25 от 30. 01. 2024 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане с изх. № С240022 – 137 – 0000200 от 12.01.2024 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. в частта, в която е отказано отписване на погасени по давност задължения, отписани с Разпореждане изх № С – 240022 – 035 – 0084406/14. 03. 2024г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. като недопустима.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

ОТХВЪРЛЯ жалба на „Хуфу“ ЕООД, представлявано от управителя К. С. А., чрез адв. И. А. М., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. В, срещу Решение № ПИ – 25/30. 01. 2024 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение

жалба срещу Разпореждане с изх. № С240022 – 137 – 0000200/12. 01. 2024 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. в частта, в която е отказано отписване на задължения по Декларация образец 6, ведно с лихвите /ЗО, ДОО, УПФ, Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях отношения и Професионален пенсионен фонд/, с №220021400420457 от 24.01.2014г., отнасящи се за м. 12. 2013 г., подадена през 2014 г. и задълженията по Декларация по ЗКПО, ведно с лихвите № 2202И0045364 от 28.03.2014 г., отнасяща се за 2013г., подадена през 2014 г.

ОСЪЖДА „Хуфу“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място], [улица], ет. 3, представлявано от управителя К. С. А. да заплати на НАП – ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: